

Председник Србије Борис Тадић позвао је Србе да напусте барикаде, а Кфор да не користи силу. После четворомесечног надигравања чији је чип на талону, поред осталог, слобода кретања Срба на северу Космета, председник Србије је одлучио да се проблем с барикадама реши. Међутим, проблем је у томе што за Србе са Косова проблем није у барикадама, већ су, напротив, барикаде средство којим они покушавају да спрече Кфор и „косовску администрацију” да их одсече од државе у којој су одувек живели.

(Не)изговорено објашњење које стоји у позадини овог председничког апела гласи да треба извршавати све оно шта тражи Запад (еуфемистички зван „међународна заједница“), јер се, забога, „не може против света“. Овако уопштена пропозиција није аргумент нити проистиче из реалистичког приступа питању барикада. Прво, зато што се на овом проблему не ломи судбина тог „света“, а друго, ако бисмо полазили од чињенице да је Запад јачи од нас, из тога бисмо увек и у свакој могућој ситуацији могли да извучемо закључак да се треба повинovati свему што се од нас затражи. Ако затраже да минирамо и у ваздух дигнемо мостове у Београду, да загадимо водоводе у Србији и слично, морали бисмо да послушамо налоге јер се, Боже мој, против толике силе не може. Зашто би захтев да се напусте барикаде био изузетак? И зашто је Кфору толико стало да има албанске царинике на „граници” са Србијом?

Прво питање је, наравно, реторичко, а на друго се може рећи да Запад жели да заокружи „државност” Косова, све идући путем мимо Савета безбедности – од бомбардовања, преко наметања Ахтисаријевог плана и довођења Еулекса, до стварања косовске царине. Сада је јасније шта Тадић заправо ради. Председник Србије помаже Кфору да реши проблем. Нама, дакле, преостаје само да разјаснимо зашто је Кфору потребна помоћ српског председника. Зато што се из авиона види да би употреба грубе силе против Срба на барикадама била монструозност каквом Сједињене Америчке Државе и њихови савезници не желе да се рекламирају, или макар то сматрају последњом мером коју треба избећи, колико год је то могуће. Срби на барикадама нису допутовали из Хамбурга и Беча. Они већ генерацијама живе у Косовској Митровици, Јагњеници, Звечану и другим местима и селима на северу Космета. То су људи којима је једног дана речено да више нису у својој држави Србији, него у држави којом из Приштине владају Албанци. Чак и за Запад, превише је да у њих пуца зато што се са овом наметнутом судбином не мире. Стога је помоћ председника Тадића драгоценост за Кфор, НАТО, савезнике, Приштину...

Коме председник помаже

Пише: Драшко Вуксановић
четвртак, 01 децембар 2011 08:06

Ако је овај аспект проблема јасан, постоји и један други аспект који чучи у сенци и чека да се обзнани кад куцне његов час. Успе ли Запад да мимо Савета безбедности и уз помоћ саме државе Србије заокружи „државност Косова“, то ће постати парадигма за даље кораке, а држава Србија перципирана као политичка смејурија од које се свашта може тражити – што се на неки начин већ и дешава. Наиме, управо ових дана председник војвођанске скупштине Шандор Егереша затражио је промену устава, и то такву којом би северна аутономна покрајина добила *законодавну, извршну и судску власт*. За неупућене, то што тражи Егереша јесте независна држава – ни мање ни више. Без уплитања Савета безбедности УН, уз Тадићеву добру вољу и притисак Запада, Егерешајев захтев могао би, како сам Егереша рече, да се реализује „преко ноћи“. А верујем да би у том случају и новопазарски муфтија схватио шта му је чинити.